

ZGODNJA

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 52.

V četrtek 29. grudna 1853.

Tecaj 17.

Pastirski list prečastitiga Goriskiga velikiga škofa.

Ker nas Bog že nekaj let s slabimi letinami obiskuje, in nam je v teh naših prijaznih krajih sadaj tudi še zadnjo pomoč, ljubo vince, skorej popolnoma vzel, zakaj grozna tertna bolezen je letas, kakor gotovo veste, na vse kraje strašno razsajala, in Bog daj, de bi v prihodnje nam prizanašala! — so nekteri dušni pastirji svojo in svojih ovcic željo našimu prevzvišenimu knezu in nadškofu razodeli, de bi se očitne molitve napravile za odvernitev te strašne sibe Božje. Na to so nadškof res pastirsk list napisali, ki se te dni v slovenskim, laškim in nemskim jeziku natisnjen razpošlje, de ga morejo vsi verni Goriske škofije vsak v svojim jeziku brati. V njem opominjajo, kot dober oče, vse, ki so njih skerbi izročeni, de naj to sibo Božjo v duhu prave pokore prenašajo, zraven pa Očeta milosti stanovitno prosijo, de bi se nas zopet usmilil. V ta namen napovejo, de se bodo očitne molitve s štiridesdanskim postam pričele, in do tergatve terpele. Menim, de bo pač vsak tukajšni kristian te besede svojiga nadškofa z ginjenim srcem bral, in za odvernjenje velike nesreče lakote in dragine iz celiga serca k Bogu vpil! S.

Mi Francišek Ksaveri,

po milosti Božji in apostolskiga Sedeša knez in nadškof Goriski, metropolit Ilrski itd. itd.

prečastitim duhovnim in vsim vernim tega mesta in cele škofije

milost in mir od Boga Očeta, in od Gospoda našiga Jezusa Kristusa v svetim Duhu. Amen.

Zopet se je začelo novo cerkveno leto, sveti advent je tu; z njim počenja nova versta nedelj in družih zapovedanih praznikov leta, v kterih se obhajajo lepe, pomenopolne, slovesne službe Božje, ki človeku serce v nebeške višave povzdigajo; sveti čas je tu, v kterim škofi katoliške cerkve navadno zveličavne besede sebi izročeni vernim govore: zategavoljo in pa ker se Nam to leto še posebna priložnost ponuja, hočemo tudi Mi Vam, Preljubeznjivi! v tem priprostim ali zares očetovskim pastirskim listu ene besede govoriti v opominjanje, v spodbadek, in, kakor upamo, tudi v tolažbo.

Že nekaj let sem imamo bolj slabe kakor dobre letine; to leto pa, ki se ravno sadaj svojimu koncu bliža, je vino, ki je v naj rodovitnišim delu teh naših krajev poglavitni pridelek, nam popolnoma vzeto; huda toča je večkrat tudi drugim pridelkam

zlo škodila; in zraven tega je še dolga suša tudi turšico (sirk), od ktere kmet in sploh delavec večidel živč, tako pritiskala, de so je le malo pridelali; imamo tadaj v resnici slabo letino, in bati se je hude lakote. Sicer premožni posestniki tožijo obupno ravno tako, kakor delavni kmet, in se boje Bog ve kakošne strašne prihodnosti.

Ali, Preljubeznjivi! poslušajte glas svojiga nadškofa, ki Vaše nadloge v svojim sercu globoko čuti, — in, nikar ne obupajte. Obupati je nekersansko, je odpad od Boga. Ne obupajte, temuč zaupajte v Boga. Zakaj že v starim zakonu govori sveti Duh: „Bodi ponižniga serca, in poterpi (bodi poterpežljiv v terpljenji); nagni svoje uho, in poslušaj besede modrosti, in ne prenagli se ob času nadloge z nepoterpežljivostjo“. Sir. 2, 2. „Kteri se Gospoda bojite, čakajte poterpešljivo na njegoro usmiljenje, nikar od njega ne odstopite, ac ne padete“. Sir. 2, 7.

Res je hudo leto naše kraje zadelo. Bog nam ga je poslal v naše dobro. „Kteri se Gospoda bojite, zaupajte nanj, govori sv. pismo, in rase placilo ne bo zaostalo“. Sir. 2, 8. Bog nam posilja nadloge in zopernosti, zato de nas poniža, de si ne domišljujemo, kakor de bi bili Bog ve kaj, de sami sebe ne precenimo, de se ne prevzamemo in ne napihujemo; temuč de spoznamo, de vse, kar imamo in kar smo, je od Boga; de ne pozabimo svojiga bližnjiga; in de spoznamo svoje slabosti. Kadar človeka nič ne stiska, kadar je srečen, se prav lahko prevzame, posebno ako ni dovolj poduččen; človek se večkrat prevzame, ker si misli, de dosti vé in zna; se prevzame, ker si misli, de s svojim djanjem in vedenjem vse druge prekosi, in ne pomisli, de je večkrat pravo pot zgrešil; se prevzame v neizmernim vživanji Božjih darov. Človek zamore vse, kar le hoče, tako govori pogostama marsikteri v svoji neumnosti.

Bog je res dal človeškemu duhu veliko moč, in občudovanja vredno zmožnost omikanosti. Tega ni v stanu nobeden tajiti. V znanostih in vednostih so ljudje delama že daleč prišli, veliko lepiga in koristniga so znajdli, in še vedno znajdvajo. Bog bodi iz celiga serca zahvaljen za vse te lepe in dobre dari! De bi pa bilo tudi vse to k časti Božji, k zveličanju in pravimu blagru ljudi! Ljudje veliko vedo in znajo, in ker svoje znanje tudi spoznajo, menijo, de zamorejo vsega se lotiti, vse storiti, vse prekositi. Ali poglej! Bog pošlje nenadama nove, hude bolezni nad ljudi, živino in poljske pridelke. Tu se zavzamejo, osterme! Premišlujejo, preiskujejo, poprašujejo povsod, od kod te bolezni, in kako jih odpraviti, tode vsi, naj mo-

drejsi in naj bolj učeni možje obmolknejo. Nobeden ne vé bolezní razložiti, nobeden svetovati, nobeden pomagati; naj pametníši in naj modrejsi vsih učenih tega sveta je, kdor spozna: vse je skrivnost: — in res je in ostane res pri vsih človeških znajdbah, pri vsih krasnih in mogočnih delih ljudi, kar govori veliki apostel: „*Kdo je spoznal misel Gospodovo? ali kdo je bil njegov svetovavec? ali kdo mu je pred kaj dal, de bi se mu povernilo? Saj je vse iz njega, in po njem in v njem; njemu bodi čast in hvala rekoma. Amen*“. Rimlj. 11, 34—36. — In res je in ostane res, kar je rekel naš Gospod Jezus Kristus, „*de se Salomon v vsi svoji časti ni bil tako oblečen, kakor limbar na polji, kteriga Bog oblači*“. Mat. 6, 29. Ker je temu res tako, menimo, de bi imel vsakteri, bodi si visokiga ali niskiga stanu, učen ali neučen, bogat ali ubog, s svetim pevcam iz serca govoriti: „*Dobro mi je, de si me ponišal, de se učim tvojih postar. Boljši mi je postava tvojih ust, kakor tarsenti zlata in srebra*“. Psalm. 118, 71. 72.

Zemljo obdelovati, de si ljudje tako potrebniža živeža pridobé, je Bog sam človeku že v začetku sveta ukazal; poljedelstvo je tadaj med vsimi naj starši, naj potrebniši viža, si kruh služiti, pa tudi naj več zdá. Kar nam dajejo polja, je zares mnogoverstno, in človeško serce se poljskih pridelkov veseli; pogled na dobro obdelane njive polne vsakoverstniga sadu, ki jih svetlo solnce obsija in Bog žegna, serce človeka bolj povzdigne in je lepši, kakor pogled v naj krasnejši dvorano.

Ali kakor je poljedelstvo s svojimi darimi staro, ravno tako je staro tudi menjanje dobrih in slabih letin, bogatih in slabih žetev, in medle in tolste krave egiptovskiga Jožefa, to je, dobre in hude leta, se skozi vse stoletja neprenehama verste in menjajo. Človek orje, seje, in je dolžan svoje polje pametno obdelovati; ali dober uspeh dohaja od zgorej doli; človek stavi seme pod zemljo, blagoslov pa dohaja od Boga — zato de bi človek spoznal, de si sam ne more ne svetovati, ne pomagati, ako nima pomoči od zgorej, in de s svetim pevcam v ponižnosti reče: „*Vsi čakajo na-te, o Gospod! de jim das siveša o svojim casu. Ko jim ga podeliš, ga sprarljajo; odpres svojo roko, in napolnis vse z blagoslovom. Če pa svoj obraz proč obrneš, se prestrasijo; jim svojiga Duha vzameš, poginejo. — Ko jim pa svojiga Duha pošlješ, zopet oživijo, in obraz — podoba — zemlje ponoríš: čast bodi Bogu rekoma!*“ Psalm. 104, 27—31.

Ali bi ne imel, to premislovaje, tudi naj bolj neverni človek hvalne pesmi zapeti z Davidam — in z duhovniki katoliške cerkve, kteri jo vsak dan ponovljajo, rekoč: „*Pridite, veselimo se v Gospodu, pojmo z veseljem Bogu, svojimu Zveličarju? — Zakaj Gospod je velik Bog — v njegovi roki so vse pokrajne zemlje, in verhori gor so njegovi. — Padite, molimo in pokleknimo pred Bogam; jokajmo pred Gospodam, ki nas je vstraril; zakaj On je Gospod naš Bog, mi pa smo ljudstvo njegovo, in orce njegore pase*“. Psalm. 94.

V južnih krajih na Francoskim je bila v 4. stoletji velika stiska in nadloga, prebivavci tistih krajev so bili v velikih nevarnostih, tako de so že obupovali. Vienski škof, sveti Mamert, je v živo čutil revo in nesrečo kristianske cede. Od Božjiga Duha navdahnjen napové očitne spokorne procesije vernih, in stanovitve spokorne molitve, de bi Bog sibo strasnih stisk od njih odverníl, in se svojih

služabnikov zopet usmilil. Te spokorne procesije so bile vsim po volji, in vsi so resnično spokorjeni in s serčno pobožnostjo se obilno shajali k procesijam. Bog je pa tudi svojo sibo od njih počasi odverníl, in jim spet povernil obilnost svojiga usmiljenja.

Tako so se začele posebno v južnih krajih na Francoskim očitne spokorne procesije, ki so jih poznej cerkvene postave poterdile, in se sadaj obstoji v katoliški cerkvi letá hvalevredna navada, de se imajo te procesije na dan svetiga Marka in pa križev teden, tiste dni pred praznikom Kristusoviga vnebohoda. Ali čas, v kterim so tudi drugod začenjali obhajati te procesije, in posebni uzrok, iz kteriga so vpeljevali to pobožnost, nista bila povsod enaka. Sveti namen teh očitnih procesij in spokornih molitev je pa bil vselej, sprostiti od Jezusa Kristusa, Sinu Božjiga, našiga Odrešenika, ki se je k svojimu nebeškimu Očetu nazaj vernil, nam tolikanj potrebnih gnad za dušo in za telo, de nas ovaruje nesreč, de ohrani in povikša svojo sveto cerkev — po prošnjah svetiga evangelista Marka itd.; se posebno svetimu Marku priporočevati, je bil mende od nekđaj uzrok pri cerkvah, ki so pod Oglej spadale, de so se te procesije v teh krajih vpeljale.

Glejte, Preljubeznjivi v Kristusu! tako ravna z nami previdnost Božja, ktero imamo v ponižnosti moliti. Neskončna je njegova dobrotá, nezmerna je njegova milost. Ali On nam pošilja po svojih modrih namenih tudi nadloge, de nas skuša, de nas poniža, de berzdá našo nepremišljenost in prevzetnost, in de nas nazaj na pot zavrača, zato de spoznamo, kaj smo Bogu, in kaj svojimu bližnjimu dolžni; On nas hoče s tem podučiti, kako imamo ceniti lepe darove njegove previdnosti, ktere človeška nespremišljenost in hudobnost večkrat ne hvaležno v zlo obrača; s tem hoče On tudi dobrih kristiana v čednosti vterditi, in njegove zasluge pomnožiti; in res, kaj bi bil kristian, ako bi ne znal terpeti? Saj, če hočemo se vdeležiti časti in slave svojiga Gospoda Jezusa Kristusa, moramo tudi z njim terpeti. „*Srebro in zlato se skusa v ognji, Božji ljubljenci pa v peci ponišanja*“. Sir. 2, 5.

Z veliko radovoljnostjo smo slišali, de tudi verni te škofije tako posebno pobožnost žele, kakor so bile zgorej omenjene na Francoskim; zato de bi od Boga gnado sprosil, de od nas odverne sibo tertne bolezní in vse druge zlege, ki že nekaj časa poljske pridelke pokončujejo, in de nam zopet naše polja požegna.

To pobožnost čosti na tanko napové razpis, kateri lete Naše besede oznani, pa tudi tukaj povemo, de se bo v ta namen primerna molitev k vsakdanji sveti maši pridjala, in de se bo kratka vsakdanja molitev z ljudstvam opravljala ali pri zgodnji sv. maši ali pa pri popoldanski službi Božji, ali pa vsaki praznik in vsako nedeljo po pridigi, kjer že obstoječa cerkvena navada to pripusá. Ta lahka, ali po Naših mislih tega svetiga namena vredna pobožnost se bo dalje časa opravljala, namreč od perviga začetka spomladi ali od začetka svetiga štiridesetdanskiga posta do konca žetve in tergatve. Odperla se bo ta pobožnost s tem, da se bo presveto Rešnje Telo v počesenje eno celo uro ven postavilo, in de se bo imela pridiga v podučenje vernih in v spodbadek k pravi spokornosti; ravno tako se bo ta pobožnost tudi sklenila.

V metropolitanski veliki cerkvi se bo ta pobožnost začela zadnje tri dni pusta, v katerih se že tako sveto Rešnje Telo štirideset ur v počesenje ven postavlja.

Preljubenzjivi kristiani! prosimo Vas in opominjamo, opravljajte to in vse druge navadne pobožnosti posebno pa bližnji sveti post, za kteriga da postavo in pripušenje tukaj sub . . priloženo *doroljenje* v natisu, kakor že v nekih pretečenih letih, v duhu Gospoda, s pravo spokornostjo in s terdnim sklepam, zares tako živeti, kakor se spodobi pravim kristianam, po svetih postavah našiga Gospoda Jezusa Kristusa.

Opominjamo Vas tudi, Preljubenzjivi! de pridete bolj pridno in s pobožnim srcem k procesijam križeviga tedna; naposled Vas prosimo, de letá čas reve in pomanjkanja tudi ubozih sobratov ne pozabite in jim po mogočosti pomagata.

Delajte, molite, in na Boga zaupajte! „*Ne skerbite, rekoč: Kaj bomo jedli, ali kaj bomo pili, ali s čim se bomo oblačili? Saj re naš Oče nebeški, de vsiga tega potrebujete*“. Mat. 6, 26—32. — Molite! ali molite v imenu Gospoda, zakaj Jezus Kristus pravi: „*Karkoli bote Očeta prosili v mojim imenu, vam bo dal*“. Jan. 16, 23.

Ljubezen Boga Očeta, milost našiga Gospoda Jezusa Kristusa, in deležnost svetiga Duha bodi z Vami vsimi. Amen.

Iz sedeža nadškofijskiga v Gorici 4. decembra 1853.

Francisek Ksaveri s. r.

D o v o l j e n j e.

- I. Vsi verni, ki stanujejo v tej škofiji, bodo (z nekterimi izjemki) smeli tudi štiridesetdanski post 1854. leta mesne jedi vsirati.
- II. Mesne jedi vsirati je prepovedano tri srede, to je, pepelnično, kraterno in veliko sredo, veliki četertik, kakor tudi vsak petek in vsako saboto.
- III. Kdor je dolžan se postiti, sme le en samkrat na dan se do siliga najesti; tiste dni tadaj, kadar je meso jesti pripušeno, se sme tudi le en samkrat jesti. V tem pa niso zapopadene nedelje; zakaj ob nedeljah ni dolžnost se postiti, zatorej se lahko meso je pri kosilu opoldne, in tudi zvečer.
- IV. V mestu so pooblasteni častiti fajmoštri, in po vaseh častiti dekani, de zamorejo o postnih dneih, ko se pripusti meso jesti, vsiranje mesa tudi zvečer tistim doroliti, kateri ali zaroljo telesne slabosti, ali zaroljo silne starosti, ali pa zaroljo teškiga dela niso dolžni, po mislih matere cerkve, se postiti; kadar koli jih kdo za tako dovoljenje poprosi.
- V. Vsi častiti fajmoštri in kaplani, ki so dužni pastirji, smejo doroliti za vse dni, kadar je pripušeno meso jesti, de ubogi in manj premožni ljudje si tudi zvečer lahko z mastnim jedi zabelijo.
- VI. Cel štiridesetdanski post ni nikoli pripušeno pri ravno tisti jedi mesati mesnih jedi z ribami, tudi ob nedeljah ne.
- VII. Kdor se hoče rdeležiti tega doroljenja, mora vsak dan, kadar vsica mesne jedi, zunej samih nedelj, pobožno moliti tri Očenase, tri Česna si Marie, tri Čast bodi Bogu in eno

Vero v zahvalni spomin britkiga terpljenja in smerti našiga Gospoda Jezusa Kristusa.

Iz sedeža Naše nadškofije v Gorici 4. decembra 1853.

† *Francisek Ksaveri. s. r.*

B o ž i č n o.

Mir Božji!

Kerst se rodil!

Lepa je naša mati sveta katoliška Cerkev v svojim znotranjim, v svojim sercu, v svojim bistvu: „Vsa lepa si, prijateljica moja, madeža ni v tebi“, in ta njena lepota se tudi po zunanjim razodeva — zlasti o visocih praznicah. Razodeva se pa, ne le očitno po svetih vežah, ampak zlasti tudi domače pri kersanskih deržinah. Ozrmo se nekaj malo le samo na Božično domačo slovesnost po Slovenskim in posebej na „Sveti dan“. Nekaka posebna slovesnost vlada te dni po kersanskih hišah, „mir Božji“ se razodeva tudi na njih prebivavcih, ker vsaki se nekako povzdignjeniga in osrečeniga čuti zavoljo visoke sreče — rojstva *Sinu Božjiga*. Ze beseda „Sveti dan“ vsako katoliško serce z nekakim prijetnim čutilam navda, ki se ne da popisati. Celo noč ne sme luč na mizi ugasniti, ki zraven popertnjaka sveti, in vsi 3 deli sv. roženkranca se Sveti večer obmolijo. Ze o Marii pa vzame eden domačih blagoslovljene vode s kropilam, eden pa zervajice z blagoslovljeno hosto od cvetne nedelje in rožami od sv. Rešnjiga Telesa dneva, ter gresta kropé in kadé med glasno molitevjo sv. roženkranca od stanovanja do stanovanja ter pokadita vse hleve, pode in kote. Pred jaslicami, ki so skorej po vsih hišah in zlasti nedolžnim otročičem nezmerno veselje delajo, se slišijo vesele Božične pesmi peti, ali mati otrokam Božično zgodbo pripoveduje, ali očanec mirno pri gorki peči sedé razklada, kaj in kako je bilo lani in svoje dni ob tem času. Po družih krajih po Slovenskim tudi s posebno v to napravljenimi jaslicami pred okna hodijo pet, orehov, jabelk, suhih hrušk ali družih daril pričakovaje. O pol noči gredo, kolikor je moč, vsi k sveti maši, pustivši doma eniga samiga zanesljiviga varha, in vsak verni katoličan iše na Sveti dan saj pri treh sv. mašah biti. Opravila se nobeniga ne lotijo, razun kar prav mora biti, tudi pastirji samo ta dan v letu drobnice ne ženó past, če je tudi kopno. V pregovoru imajo, de ta dan tudi kače in vse žive stvari počivajo.

Perpravljene so za Božič poticé, ki so z orehovimi jedrici, s perho iz suhih hrušk in družimi rečmi potresene. Vem iz svoje mladosti, de je vsaki hišni dobil o Božiču po tri kruhe: Pšenično, sorsično potico in somesni hlebec. Posli dobijo od gospodarjev še kej družiga zraven in neso svojim staršem, h kterim gredo na nekoliko dni o Božiču v gostje. Od popertnjaka, velikiga pšeničniga hleba pa, ki mora vse tri Božiče pod pertam biti, mora vsak človek pod streho in tudi vsako živinče okusiti. Marsiktere tacih seg se nekterim smešne, praznoverne ali celo škodljive zdé in se tudi ze močno opusajo in zgublajo; pa to ni prav, zakaj tudi taki zunanji opomini v človeku močno budijo svete čutila in dolžno spoštovanje do visokih skrivnost Božjih, ki so s praznikom sklenjene.

Naj lepsi zmed tacih slovesnih domačih seg so pa tiste, ki človeku pomen praznikov kar naravnost v spomin kličejo. Več tacih, kakor mi je

pravil parobrodni podvodja Lazarevič, imajo zlasti Dalmatinci. Nar bolj všeč mi je bilo njih Božično pozdravljanje. Ves Božični čas se ne sliši nikjer več: „Dobro jutro! Dober dan! Dober večer! itd., temuč slehern pozdravlja svojiga bližnjiga z veliko pomenljivimi besedami:

Pozdrav: MIR BOŽJI!

Odgovor: KERST SE RODIL!

To je: Pozdrav: Mir Božji!

Odgovor: Kristus je rojen! J.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Pismo, v mestu „Cincinnati“ 2. listopada t. l. pisano, veselo novico naznani, de so prečastiti Cincinnatiški veliki škof 1. listopada našiga rojaka gosp. Friderika Baraga vpričo Milvoškiga in Detroitškiga škofa v škofa posvetili. Prečastiti škof Baraga so se konec mesca listopada v Evropo podali in 8. grudna Dublin dosegli, od kodar so 12. grudna svoji sestri, gospé Greselnovi, tole pisali: „Zdaj sim zopet v stari Evropi, po 17 letih. Le malo časa in srečno sim se vozil — 11 dni — na prelepim in neizrečeno lepo napravljenim parniku. V Dublin sim 8. grudna prišel, in opravila me bodo še en teden tukaj zadrževale. Zdaj že vidim, de Te to leto ne bom mogel viditi. Tabart ne morem tako brez opover popotovati, kakor 1837. leta. Poglavitni namen mojiga popotvanja pa je, duhovnov za svojo škofijo dobiti, irskih, za veliko Ircov, ki jih imamo, pa tudi francoskih in nemških. In dosti časa preteče, preden jih dobim, ki bi hotli z mano iti. Preljuba sestra! vidil Te bom pred ko bom mogel. Bog naj Vas vedno v svoji gnadi ohrani!“

Iz Drežence na Tominskim 28. listopada 1853. — Tudi per nas so pobožni verni vkljub vsi preveliki dragine tri nove, od slavniga Ljubljanskiga zvonarja g. Antona Zamasata vlite, 31 centov težke, zvonove napravili. Pripeljali so jih trije tukajšni možje brez plače iz Ljubljane, zadnji dan pretekliga mesca, do Kobarida, dva iz sosednje Libušinske podfare in eden iz domače. Ker pa od Kobarida do tukaj ni vozne ceste, so šli 2. dan t. m. po dokončanem duhovnim opravilu vsi tukajšni hišni gospodarji do mosta čez Sočo po-nje, razun dveh, ki sta bila nar veči nasprotnika per ti važni napravi. Od mosta so jih na treh dveokolesnih vozovih na vlakah možski varno na visok hrib vlekli. Verh hriba pridšim pride dolga procesija doma ostalih naproti, vsi praznično oblečeni. Solarice z lepo dišečimi cveticami v rokah, s kterimi so zvonovi okinčale in iz pobožnost iz drugimi vred kuševale. Vse je bilo per tem pogledu do gorkih solz ginjeno. Procesija se zopet vredi in med veselim svetim petjem pred zvonovi korači. Ko se od cerkve, h kteri so bili peljani, ugleda, so jeli možnarji terdo pokati, de se je njih glas po vsih hribih odmeval. Do cerkve pripeljanim se varhi in stari bližajo in jih iz pobožnosti poljubujejo. Zares! kdor je tukaj vpričo bil, so se mu solze veselja po licih utrinjale. Kadar so bili pa srečno v zvonik obešeni, se je 20. t. m. (poslednjo nedeljo po binkostih) Bogu v čast slovesna služba Božja obhajala. Ko so se imenovano nedeljo zjutrej ob šestih iz visoke line s svojim milim nepopisljivo lepo vbranim petjem oglasili, so se meni in gotovo tudi vsim solze veselja nehote uderle. Per ti slovesnosti je bilo od vsih bližnjih krajev obilno zbranih vernih in sedem duhovnov pričujočih. Slavni, za blagor svojih duš ves

uneti gospod Janez Červ, duhoven na Libušini, je za tako slovesnost primerjen ogovor prevzel, kteriga je v tako gladkim slovenskim jeziku izustil, de so bili vsi pričujoči do solz ginjeni. Očitna pohvala gre za Božjo čast unetim farmanam in slavnimu umetniku gosp. Antonu Zamasatu, ki v svoji pogodbi ni samo dobriga izdelka obljubil, ampak v zadovoljnost vsih tudi doversil. Mož beseda je ostal, tako, de se le ta edini glas sliši; „Vi nimate zvonov v zvoniku ampak orgle“. Slava zato njemu! Podkernski.

Iz Tersta. Bl.— Blizo Tersta kraj morja stoji neka lesena bajtica, ktero je reven oče šestih otrok sam sestavil in zbil. V ti bajtici stanuje on s svojimi otroci. O revna hišica! O kraj terpljenja in britkih težav! Lačni ino nagi so otročiči in oče. Otroci vpijejo: Oče, kruha! Oče, dajte nam kaj! in v tem ko sam oče žejo in glad terpi, mu še ta žalostni glas v ušesa doni in serce globoko prebada. Sam lačen, nima, de bi jim dal jesti, sam žejin nima družiga, kakor kanček merzle skoraj zmerzle vode, de bi žejne sirotice napojil, sam raztergan vidi svoje otročiče na pol nage mraza trepetati; zakaj močna, merzla burja, ki nas je to zimo huje od navade obiskala, piha od vsih strani na revne sirotice, kterim je pred malo časam nemila smert ljubeznjivo mater odvezla, ki bi jih bila zdaj morde tolažiti zamogla. Ker nimajo ti ubožci druge lastnine, razun omenjene revne bajtice in v nji nekaj morske trave, ki je gola njih postelja, se priporočé dobrotljivim ljudomilam po moči pomagati jim. Dva gospoda Teržočana sta že 20 gold. vredništvu Teržočanskiga časnika (Triester-Zeitung) v ta namen izročila in sicer gospod D'Altesti 5 gold. in gosp. H. Lazarić 15 gold. Bog vama obilno poverni!

Iz Gorice 24. grudna. S.— Zopet Vam oznanim smert eniga fajmoštra. Včeraj je v Gospodu zaspal Nikolaj Ziz, fajmošter in dekan v Teržici (Monfalcone), v 61. letu svoje starosti, potem ko je 34 let kot mašnik služil v Gospodovim vinogradu. Bil je ranjki iz Kerškiga otoka (Veglia) doma, je pa kot duhoven le v Goriski nadškofiji služil, in reči moramo, de je vestno in s hvale vredno gorečnostjo za čast Božjo delal. Naj počiva v miru! — Po tem takim je Goriska nadškofia v letu 1853 do današnjiga dne po smerti 12 mašnikov zgubila, med kterimi je en korar, šest fajmoštrov, in pet družih duhovnov. Zguba je zadosti občutljiva za škofio, ki nima letos več kot sedem novo posvečenih mašnikov.

Iz Londona. Hungerford Pollen, nekdanji ud vseučeliša v Oksfordu, se je drugo adventno nedeljo v katoliško cerkev vernil.

Na Angleškim je zdaj, v 13 škofijah 646 katoliških cerkvá in kapel in 916 katoliških duhovnov; 1851. leta pa je bilo v ti deželi 586 cerkvá in 826 mašnikov.

V Freiburgu se je učenik Gfroerer 20. listopada v katoliško cerkev očitno vernil; njegova žena in njegove hčere so že veliko poprej katoliško vero sprejele.

Mili darovi.

Za afrikanski mision: Neimenovan dobrotnik 5 gold. — Gospod J. Čebašek, fajmošter, 5 gold. — Gospodičina 21 krajcarjev.